Місто, яке навчилося плакати

Данило Жуковський

Моє місто навчилося плакати,
Хоч ніколи не вміло просити.
Воно звикло світанки чекати,
Та не знало, чи зможе зустріти.

Його вулиці знають тривоги,
Його стіни пам'ятають вогонь.
Тут у кожного власні дороги,
Тут у кожного біль у долонь.

Тут будинки мовчать після ночі,
Тут віконне скло схоже на лід.
І заплакані материнські очі
Проводжають дітей у цей світ.

А колись тут лунали розмови,
Діти бігали вранці в двори.
І здавалось, що кожнеє слово
Буде сповнене світла й пори.

Та війна принесла чорні хмари,
Замінила весну на журбу.
І тепер навіть птахи над містом
Наче знають людську боротьбу.

Моє місто навчилося плакати,
Та не вміє навіки мовчать.
Бо допоки є люди, що люблять,
Буде серце його ще звучать.

Я не хочу героєм назватись,
Не шукаю красивих промов.
Я лиш хочу додому вертатись,
Де не треба боятись знов.

Місто плаче. Та місто тримається.
Крізь руїни проб'ється трава.

І над ним неодмінно здійметься
Мирне небо, де тиша жива.